

paa Opfordring at forevise, fremlægge eller medbringe Tingen (om Tvangsmidler, hvis Løftet ikke opfyldes, se § 135).

I det foregaaende er forudsat, at man baade vidste, hvor Tingen var og havde faktisk Adgang til at tage den. Ofte kan imidlertid Forholdet stille sig saaledes, at man vel ved, hvem der har Raadighed over Tingen, men ikke ved, hvor den er gemt, eller i alt Fald ikke har fri Adgang til det Sted, paa hvilket den befinder sig. I saa Fald kan der naturligvis være Spørgsmaal om Foretagelsen af en Ransagning (herom næste Kapitel). Men enten kan en saadan vise sig frugtesløs, eller man kan finde dens Foretagelse uforholdsmæssig besværlig eller af andre Grunde uheldig (Tilstedeværelsen af en syg paa det Sted, hvor Ransagningen skulde foregaa, den lette Adgang til at forstikke Tingen fra det ene Sted til det andet etc.). For saadanne Tilfælde giver § 135 Retten — ikke Politiet — Adgang til under samme Tvang som foreskrevet med Hensyn til Vidner at paalægge den vedkommende at komme frem med Tingen. At saadant Paalæg først er forsøgt, udelukker ikke, at der bag efter kan foretages en Ransagning efter samme Ting.

Endvidere indeholder Kapitlet særlige Forskrifter med Hensyn til Beslaglæggelse af Embedsakter og private, hos offentlige Myndigheder beroende Dokumenter (§ 136), samt med Hensyn til Post- og Telegraf-sendselser (§§ 137 og 140), og endelig Regler om Behandlingen af Ting, der ere tagne i Rettens Bevaring, hvad enten de nu ere komne der paa den ene eller den anden Maade (§ 138) samt om saadanne Tings eventuelle Tilbagelevering (§ 141).

Reglerne om Beslaglæggelse af Sigtedes hele Formue, naar denne unddrager sig Forfølgning, saavel som om Beslaglæggelse af en mistænks Gods til Sikkerhed for Sagsomkostninger eller Erstatningsansvar — altsaa Foranstaltninger med et helt andet Formaal end de her omtalte — findes i Kapitel XVIII.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 133.

Naar der her tales om „Beslutning“ om Beslaglæggelse, vil dette altsaa sige en af Retten truffen Bestemmelse, som optages i Retsbogen (§ 72), som ikke behøver at være ledsaget af Grunde (§ 95, 2det Stykke), og som gøres til Genstand for Kære i Medfør af § 346. Naar der ikke er forlangt „Kendelse“ (o: en

Beslutning med Præmisser), er dette begrundet i, dels at Beslaglæggelse i mange Tilfælde vil være Konsekvensen af en allerede afgiven Kendelse, dels at den i alt Fald gerne vil forklare sig selv, naar henses til den Situation, hvorunder den er afgiven, hvortil yderligere kommer, at der i § 141 er givet den, der mener at have Ret til at fordre Tingen tilbage, Adgang til, naar som helst han vil, at fordre „Kendelse“ for et Afslag paa Begæring om Tilbagelevering.

Ifølge Reglerne i §§ 50—52 vil den Ret, hvorom der her bliver Spørgsmaal, ordentligvis være Underretten paa det Sted, hvor vedkommende Ting befinder sig, jfr. dog herved § 65.

§ 134.

Den her givne Regel vil f. Eks. kunne finde jævnlig Anvendelse paa Handelsbøger saavel som paa mangfoldige Ting, der tjene Ejerne til dagligt, personligt Brug (Klædningsstykker etc.), og som de derfor efter Omstændighederne daarlig kunne undvære i hele den Tid, Undersøgelsen staar paa. Den her omtalte Sikkerhed maa nærmest behandles efter Analogien af Reglerne i §§ 174 og 175.

§ 135.

Den i 1ste Punktum af nærværende Paragraf hjemlede Fritagelse refererer sig kun til saadanne Ting, som den paagældende er kommen i Besiddelse af i Kraft af et af de særlige Forhold, der begrunde de i § 99 ommeldte Undtagelser fra Vidnepligten, eller hvis Udlevering vilde udsætte den paagældende for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd (§ 100). Der kan eventuelt forlanges Vidneed af den paagældende paa, at hans Vægning er saaledes begrundet.

De i 3die Punktum ommeldte Tvangsmidler (jfr. § 113) kunne selvfølgelig anvendes saavel med Hensyn til de i Medfør af 1ste Punktum givne Paalæg, som med Hensyn til de i Medfør af 2det Punktum givne. En fælles Forudsætning er, at det er givet, at den paagældende raader over Tingen. Benægter han dette, og kan andet Bevis ikke føres, kan der forlanges hans Ed paa, at han taler Sandhed. Det var i det tidligere Forslags tilsvarende Regel (§ 120) bestemt, at Tvangsmidler først skulde kunne anvendes, naar Ransagning havde vist sig frugtesløs. Man har imidlertid ikke fundet tilstrækkelig Grund til at beholde denne Begrænsning. Det kan paa Forhaand være givet eller overvejende sandsynligt, at Ransagning vil vise